

## Nagyböjt 2. vasárnapja B.

### Bevezetés

Évszázadok óta az Egyház nagyböjt II. vasárnapján a színeváltozás jelenetét olvassa fel az evangéliumból. Az előző vasárnapon Jézust egy nagyon is emberi oldaláról láttuk, amikor a sátántól kísértést szenvedett. Ezzel azt hangsúlyozzuk, hogy Jézus Krisztus valóságos, megkísérthető ember volt. - Ma pedig azt láttatja velünk az evangélium, hogy ez a Jézus nem csak ember, hanem Isten is, a Mennyei Atya szeretett Fia, akinek a Táborhegyen felragyog isteni dicsősége egy villanásra, a kiválasztott apostolai előtt. - A Mennyei Atya pedig a Rá való hallgatást kéri apostolaitól, közvetve tőlünk is. - De milyen a mi Isten szeretett Fiára való hallgatásunk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

### Kirie litánia

Jézus Krisztus! Te bűneink miatt vállaltad a szenvedést és a kereszthalált. Uram irgalmazz!

Jézus Krisztus! Te irántunk való szeretetből áldoztad fel az életedet. Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus! Te halálod által tetél bennünket örök dicsőséged részesévé. Uram irgalmazz!

### Evangelium után

A hegymászás nem egy egyszerű dolog. Erre lelkileg és testileg fel kell készülni. Jónéhányszor már mi is felmáztunk egynéhány kisebb, vagy nagyobb hegyre. Nem volt könnyű. Sokszor kellett kapaszkodni. Izzadtunk és elfáradtunk. De a fáradtság, mintha eltűnt volna, amikor

felérkeztünk a hegy tetejére, mert onnan gyönyörködhettünk a természet szépségeiben. Vadregényes erdőkben. Tiszta a levegő. A madarak pedig szépen énekeltek. Egy ilyen kikapcsolódás a megszokottból, mindig szép élményt jelentett számunkra.

A mai evangélium hasonlóról, hegycúcsra menetről szól. Arról, hogy Jézus három tanítványát, Pétert, Jakabot és Jánost felvitte egy magas hegyre. Lehet, hogy elfáradtak, mert amint már említettem, a hegy megmászása küzdelemmel, izzadsággal, fáradtsággal jár. De annál nagyobb volt számukra az öröm, amikor a csúcsra felértek és ott Jézus elváltozott előttük: az arca ragyogni kezdett, mint a nap, ruhája pedig vakítóan fehér lett a tűző napfénytől.

E világi szemmel nézve a jelenetet, biztos, hogy egészen más érzés töltötte be az apostolokat, mint amikor, Jézust fáradt, beteg tömeg, vakok, némák, süketek, bénák, leprások vették körül

És mennyire felfoghatatlan boldog érzés tölthette be őket, amikor az ószövetség két legjelentősebb egyéniségét Mózeset és Illést láthatnak Jézussal beszélgetni.

A három apostol boldogan nézte ezt a mennyei dicsőségét. Péter lelkesen kijelentette: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, csinálunk itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet. Érthető Péternek ez a lelkesedése. Ki ne akarna maradni a boldogság hegyén?

Ez a jelenet ugyanis Jézus közeli megdicsőülésére, közvetetten rá-

juk, s a Krisztusban hívőkre váró örök dicsőségre irányítja a figyelmet.

De nem egyszerű az odavezető út. Péter és az apostolok abban a hitben ringatták magukat, hogy Jézus közelében megszűnnek az emberi szenvedések. Megpróbáltatások nélkül nyerhetik el égi és földi boldogságukat. De a hegyről lefelé jövet csalódniuk kellett. Jézus kioktatta őket és általuk a benne hívőket: csak szenvedés, keresztség és halál révén lehet részünk az örök dicsőségben.

Nem véletlen Mózes és Illés az ószövetség két legjelentősebb egyéniségének a megjelenése. Életük és tetteik, beszédes példák az imént mondottakra.

Mózes vezette ki Izraelt az egyiptomi fogságból, s nem is akármilyen erőfeszítésekkel és isteni segítségekkel. - Méltán áll tehát Jézus mellé, aki az egész emberiséget akarja vezetni a bűn rabságából.

A Sinai hegyen Mózes volt a szövetség közvetítője és ennek jeléül meghintette a népet az áldozati állatok vérével. - Most azzal a Jézussal beszélget, aki újszövetséget köt az emberiséggel és ezt a legnagyobb áldozatnak a vérével, saját vérével pecsételi meg a keresztfán.

Itt áll Illés próféta is, aki számos honfitársával együtt nem hajtott térdet a pogány bálványok előtt. - Most azzal a Jézussal társalog, aki kiszabadítja az embert a bűn, a hamis istenek szolgálatából és megismerteti velük az egy igaz Istent, a Mennyei Atyát.

Jézushoz hasonlóan, Jézussal együtt kereszthordozó, sokféleképpen szenvedő testvéreim! A színevál-

tozás ténye, fellebbentette egy kicsit a fátylat a szenvedés miértjéről is, és megmutatta, ha keveseknek is, de a keveseken keresztül minden Krisztust követőnek, a kereszthordozást követő megdicsőülést, a folytonos, s örök Húsvétot.

Az embereknek sokan ígértek már és ígérnek ma is, könnyű álmokat, szenvedések és megpróbáltatások nélküli földi jólétet, igaz nem holnapra, hanem holnaputánra. De az ígért paradicsomi élet helyett még nagyobb szenvedést és nyomort hagytak, s hagynak ránk és unokáinkra.

Egy reményt erősítő profán hasonlat. Azzal, hogy annak idején Einstein elfogadta, hogy a világ nem sztatikus, hanem dinamikus, állandóan változik, óriásit fejlődött a tudomány, s ezáltal a világ. - Hasonlóan a társadalmi életben is, ami tegnap volt, az ma már nincs, ami ma még van, kissé távlatosan értve a szavakat, holnap már nem lesz.

Egyedül Jézus Krisztus mondhatta, hogy ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak.

Ezért különös hangsúllyal szólnak ma nekünk a Mennyei Atyának mai evangéliumban Jézusról mondott szavai: Ez az én szeretett Fiam! Őt hallgassátok!" - Ha őt hallgatjuk, a megpróbáltatások, szenvedések és kereszthordozások között is biztosan haladunk a cél, a színeváltozás jelezte megdicsőülés felé.

Amen.

F. F.